

Praha-Žižkov, 15. 1. 2023
P. Jareš

Stále se radujte *1Te 5,16*

Z této biblické výzvy vysvítá, že jako křesťané máme možnost stále se radovat. Samozřejmě to neznamená, že se můžeme radovat ze všeho a že nikdy z ničeho nemůžeme být smutní. I apoštol Pavel nosil ve svém srdci hluboký a trvalý zármutek, zármutek nad duchovní zaslepeností svého národa (Ř 9,1-5). Avšak jako ti, kdo věří v živého Boha, máme trvalý důvod k radosti, o který nás žádná situace nemůže připravit. Tím trvalým důvodem k radosti je Bůh sám a jeho vytrvalá a věrná láska k nám. To je něco, co nás může nést i ve chvílích ztrát, bolesti a zármutku, ve všelijakých našich problémech. Dopis, z něhož jsme četli, byl původně adresován mladému společenství křesťanů v Tesalonice. Šlo o lidi, kteří byli křesťany teprve krátce. Z listů, které jim apoštol adresoval, můžeme vnímat, že měli takové to první nadšení pro Pána Ježíše. Zprávu o něm nadšeně šířili dál, vyhlíželi jeho druhý příchod. Někteří z nich si to chybně vyložili tak, že už nemusí pracovat a bylo potřeba je usměrnit (sr. 2Te 3,6-15). I když to ale nebylo společenství dokonalých lidí, bylo to společenství živé víry v Krista, vzájemné lásky. A právě proto na sobě zakoušeli i nepřátelství okolního světa. V jejich sboru nebyly ještě žádné vyježděné koleje církevního provozu. A patrně ani žádné letité spory a křivdy. Žili prostě v otevřeném vztahu s Pánem Ježíšem a mezi sebou navzájem. Proto měli určitě výrazné vlohy k tomu, aby mohli apoštolovy výzvy k radosti uposlechnout. Díky Pánu Ježíši Kristu a přítomnosti Ducha svatého v našich životech však máme vlohy k této radosti i my. Mezi nás a Pána Ježíše, i mezi nás a ostatní věřící, se samozřejmě může připlést ledacos. A to "ledacos" nás může obírat o radost. Ale Pán Ježíš ..., ale Pán Ježíš je určitě schopen nám pomoci, když se k němu budeme ve víře obracet.

Důvody k lidské radosti mohou být různé. Ani jako křesťanům nám nejsou cizí. A mnohé z nich nám ani cizí být nemusí. A tak máme radost, když jsme zamilovaní a naše láska je opětována. Těší nás úspěchy v zaměstnání. Radujeme se z úspěšného dokončení studia. Vychutnáváme si dobré jídlo a pití. Těšíme se z krásné přírody. Radujeme se z dobře vykonaného díla, z pěkné rodiny, zdárných dětí a vnoučat. Nebo když obdržíme příznivou lékařskou zprávu, když se zotavíme z těžké nemoci. A tak dále. Naše víra v Krista a tyto důvody k radosti nestojí ve vzájemném protikladu. Vlastně nám víra spíš pomáhá tyto životní radosti ještě výrazněji ocenit. Vidíme totiž, že jsou to dary od Boha (sr. 1Tm 4,4-5). Důvody k radosti jsou ale někdy takového rázu, že se k nim jako křesťané nemůžeme přidat. Bible nás od nich přímo nebo nepřímo odrazuje. Například se nemáme radovat z toho, když někoho, dokonce našeho nepřítele, potká neštěstí (Jb 31,29; Př 17,5; 24,17n). Nemáme a nemůžeme se radovat z klamu, lži a jakékoli špatnosti (1K 13,6). V poslední knize Bible čteme o lidech, kteří se

radovali z toho, že zemřeli dva Boží proroci, co jim nedopřávali klidu. Jejich radost byla tak veliká, že si navzájem posílali dary (Zj 11,7-10). Měli z toho “druhé Vánoce”, jak někdy říkáme. Nedostatkem prvního druhu radostí je, že jsou pomíjivé. Nedostatkem druhé skupiny je, že jde o špatné důvody k radosti. Trvalým a dobrým důvodem k radosti nás věřících může a má být Pán Bůh, Pán Ježíš Kristus. Stále se můžeme radovat z jeho lásky k nám, která nepomíjí. Můžeme se radovat z toho, že s ním jdeme po správné cestě za správným cílem, i když ta cesta někdy vede temnými údolími. Můžeme se radovat z toho, že naše jména jsou zapsána v nebesích, že jsme spaseni, že máme život věčný. Z čeho se radujeme dnes? A proč?

Bible nám ukazuje, že cestou k trvalé radosti je víra v Pána Ježíše Krista. Víra v poselství evangelia o Boží lásce k nám hříšným, pro jejichž záchranu Bůh poslal do světa svého Syna. Cestou k této trvalé radosti je následování Pána Ježíše Krista jako našeho Mistra. Učíme se od něho žít nový život, který nám daroval. Prakticky to znamená, že se učíme následovat hlas Ducha svatého, který v nás věřících přebývá. To se samozřejmě lehko řekne, ale v každodenní realitě našich životů to není tak samozřejmé. Vždyť kromě hlasu Ducha svatého v nás zaznívá spousta jiných hlasů. Například tehdy, když máme dojem, že nám někdo ublížil, křivdil nám, ponížil nás, nebral nás vážně. V takových chvílích nás napadá všelicos, třeba i to, že s tou osobou už nikdy nepromluvíme. V takovém vnitřním stavu nám může pomoci, když si připomeneme, že máme následovat Ducha svatého. Duch svatý nás nikdy nevede k zášti, ale naopak k odpuštění, ke konstruktivním rozhovorům, které mohou přinést upokojení a smíření. Když se dáme vést Duchem svatým, bude v našich životech zrát jeho ovoce. Tímto ovocem je také radost (Ga 5,22). Ovoce nemůžeme vytvořit sami, můžeme je ale pěstovat. Toto pravidlo platí na našich zahradách, i v našem životě s Pánem Ježíšem Kristem. Bez Pána Ježíše dokážeme vytvořit pouze radost (lásku, pokoj, atd.), která se podobá umělému ovoci. Hezky to vypadá a když je gumové ovoce v interiéru nápaditě a vkusně umístěno, může vyvolávat i příjemný pocit. Avšak k jídlu není a žádné vitamíny nám nedodá. Má - li v našem životě zrát ta zvláštní radost, je třeba, abychom zůstávali v Pánu Ježíši stejně jako ratolest zůstává při vinném kmeni (J 15,1-17). Držet se jeho smýšlení a vždy se snažit je následovat. Zkusme si někdy najít chvíli a udělat si takovou malou inventuru svých vnitřních hlasů. Zaměřme se na konkrétní téma, které s námi právě hýbe. Všimějme si, co všechno se v nás v souvislosti s tím tématem ozývá. A s modlitbou se ptejme, který z těch hlasů je v souladu s Duchem svatým. Když se budeme držet jeho hlasu, otevře se nám cesta k hluboké a trvalé radosti!